

Veera Jussila (10v.)
Padasjoki

JUUSTOKUU

Kaukana täältä Marsissa oli suuri liikeyritys, joka valmisti juustoa. Mutta yhtiön pomolla oli hyvin, hyvin kiperä ongelma: missä juusto säilytettäisiin? Mutta sitten hän sai idean, ja hän lähti juoksemaan käytävää pitkin huutaen:

- Minä keksin! Minä keksin! Heureka! Ja seuraavana päivänä pidettiin hyvin salainen ja kenties vuosikymmenen tärkein kokous.

- Kuulkaa kaikki! Meillä on ongelma. varastot ja kylmiöt ovat täynnä. Minne siis saadaan tulevat juustot mahtumaan?

Minä keksin. Kuuhun! Meillä on monta hienoa raketia, ja viemme juuston niillä kuuhun ja tarvittaessa haemme sitä pois. Kuu on tällainen sirppi, sinne mahtuu vaikka minkä verran juustoa. Ja niin valittiin ne urheat, jotka lähtivät kuuhun. Raketteja viimeisteltiin, ja johtaja oli niin innostunut, hermostunut ja jännittänyt, että poltti koko ajan sikaria.

Vihdoin raketti pääsi matkaan. Se oli suuri päivä yhtiölle. Raketti saapui kuun eteen.

- Oooh! Se tosiaan on kuin sirppi, pölisivät kaikki marsilaiset raketissa.

- Tänne me tosiaan voimme laittaa kaiken juuston. Ja niin he tyhjensivät raketin.

Heidän lähdettyään kuusta siitä oli tullut miltei puolet isompi. Raketti tuli samana päivänä kotiin, koska se meni nyt paljon lujempaa kun ei ollut juustoa painolastina.

Ja niin jatkui. Aina joka kolmas päivä raketti vei kuuhun juustoa, tuli takaisin Marsiin, vei taas kuuhun juustoa ... Ja kuu kasvoi, kasvoi, kasvoi Kasvoi ja kasvoi.

Mutta kyllä sitä sieltä silloin tällöin haettiin poiskin, ja haettiin vielä lisää.

Siitä siis johtuu, että kuu kasvaa ja kutistuu. Me Maassa kuitenkin olemme vielä niin vanhanaikaisia, että luulemme se olevan vain luonnonilmiö.